

ikke så let. Titlen FN's Menneskerettighedskommission er god, en dejlig titel, men den har altså meget tit ikke støttet det, vi opfatter som en nødvendig støtte til menneskerettighederne.

Men vi skal prøve. Den danske regering ville gerne have det prøvet under FN's samling her i efteråret, men der var altså et flertal i EU, som ønskede at sige, lad os nu give dialogen en chance, før vi fordømmer dem, vi har dialog med. Det kan der jo også være ræson i.

Så jeg er glad for den enighed, der er i afvisningen af det reaktionære præstestyre, den enighed, vi har om at blotlægge alt, hvad der foregår af uhyrligheder derovre. Denne barske diskussion om antallet af henrettelser siger jo også noget om, hvor forfærdelige forholdene er. Politikens tal i dag kan jeg ikke få verificeret, men det er jo ikke for at bagatellisere situationen. Jeg kan kun sige, at det tal, jeg har, er 90, det er det, der er verificeret, og det er mindre end i 2001. Men det er jo en uhyrlig diskussion, det er 90 for meget, og det er fuldstændig uacceptabelt.

Vi skal derfor arbejde med reformkræfterne. Det Danske Center for Menneskerettigheder har f.eks. samarbejde i gang med Irans islamiske menneskerettighedskommission, det startede i fjor, det er også en åbning ind. Vi skal have et samarbejde med reformkræfterne, og der er forhåbentlig flere reformkræfter i deres parlament derovre.

Ud over reformisterne, som vi kender, der har det store flertal, er der også religiøse og etniske grupperinger, man kan se på. De tilhører ikke nogen af de to store blokke, men de har overvejende reformsympatier. Der er også demokrater uden for Iran, som man, når det er relevant, kan have kontakt med. MKO er på terrorlisten, men som jeg sagde før, er NCRI ikke på terrorlisten, men der er ikke nogen andre EU-lande, der har kontakt med NCRI på regeringsniveau.

Men man må vurdere: Hvor er det relevant at lægge sit samarbejde? Hvor er det relevant at søge at få indflydelsen styrket? Min vurdering er lige nu, når vi er gået i gang med det arbejde, at vi må prøve at styrke kræfterne inde i Iran og diagnosticere: Hvor er de kræfter? Hvem kan støttes? Og det er det, jeg har givet nogle eksempler på her.

Det drejer sig jo om, som hr. Søren Krarup udtrykte det, frihedens og retssamfundets konsekvente nej, og dette konsekvente nej skal ikke druknes. Det er derfor, den danske regering, da man i foråret diskuterede at lave en handels- og samarbejdsaftale med Iran, insisterede på, at

den skulle kobles sammen med en menneskerettighedsdialog og en politisk dialog, ellers ville vi ikke acceptere den. Det betød, at sagen gik om, og det endte så med, at der kom det nye forslag, hvor det var kombineret.

Det er meget vigtigt med paralleliteten, og den fremgår jo også af forslaget til vedtagelse. Der står jo i den første pind: »forudsætter fremskridt i reformprocessen«, anden pind: »arbejder for konkrete resultater af menneskerettighedsdialogen«, tredje pind: »skal sikre, at de økonomiske forbindelser sker parallelt med fremskridt i det politiske samarbejde«. Og det er også på områder som ikkespredning af masseødelæggelsesvåben; det er, at Iran ikke skal spille den negative rolle i konflikten i Mellemøsten, som tilfældet har været med støtte til Hizbollah; og det er menneskerettighederne. Det er en styrkelse af reformprocessen, som skal ske igennem dialog og kontakter med repræsentanter for reformfløjene og relevante repræsentanter for oppositionen.

Kl. 13.50

Så derfor føler jeg faktisk, at vi nu prøver at give Iran den chance, som reformkræfterne og oppositionsgrupperne imod de ikkefolkevalgte har krav på at vi prøver, og prøver metoden med at udnytte en åbning og derved se, om vi kan skabe en liberalisering og bedre vilkår.

Som jeg sagde, skal vi altså også have resultater, og vi skal se resultater, og det skal ikke vare for længe, hvis den økonomiske aftale skal fastholdes.

Så jeg føler ikke, som hr. Keld Albrechtsen udtrykker det, at vi er gået for vidt med indrømmelser tidligere. Tværtimod var det jo altså som sagt den danske regering, som forhindrede, at der blev givet indrømmelser, uden at der samtidig opnåedes resultater på menneskerettighedsområdet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at ministeren gav et lidt forkert billede af debatten i sin indledning, hvor han sagde, at der var to muligheder: enten havde man dialogen, eller også smækkede man døren i og lod bare Iran køre ned ad slisken. Det er jo ikke de to alternativer, der ligger i diskussionen her i dag.

Det, vi har haft en debat om, er jo helt præcis den dialog, der er – hvor går grænserne for den, hvilke krav skal stilles? – og det, vi har lagt vægt på, og det er derfor, vi er medforslagsstillere til det forslag, fru Anne Grete Holmsgaard frem-